

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ТРАНСПОРТНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ПРОГРАМА
вступного іспиту з іноземної мови для вступу
для здобуття ступеня доктора філософії

Київ 2020

Програму вступного іспиту з іноземної мови розроблено предметною комісією для проведення вступного іспиту з іноземної мови для вступу для здобуття ступеня доктора філософії.

ЗМІСТ

Загальні положення	4
Загальна характеристика основних складових іспиту та вимоги щодо сформованості іншомовної комунікативної компетенції	4
Характер мовного та мовленнєвого матеріалу.....	6
Пояснювальна записка до вступного іспиту з іноземної мови	9
Рекомендована література для підготовки до іспиту	10
Критерії оцінювання підготовленості вступників	12
Додаток. Зразок екзаменаційного білета	15

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Вступний іспит з іноземної мови для вступу для здобуття ступеня доктора філософії на основі здобутого ступеня магістра, освітньо-кваліфікаційного рівня спеціаліста передбачає перевірку здатності до опанування освітньої програми третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти на основі здобутих раніше компетентностей.

Програма вступного іспиту з іноземної мови для вступу для здобуття ступеня доктора філософії на основі здобутого ступеня магістра, освітньо-кваліфікаційного рівня спеціаліста розроблена предметною комісією на основі програм з іноземної мови рівня вищої освіти магістра у Національному транспортному університеті в обсязі, що відповідає рівню B2 Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти, згідно з яким вступники до аспірантури мають продемонструвати: здатність розуміти основний зміст складних текстів професійного (академічного) спрямування, адекватно передавати зміст наукового тексту іноземною мовою; уміння чітко й деталізовано висловлюватися щодо запропонованих тем дискусії, обґрунтовувати власне бачення недоліків та переваг питань, що обговорюються.

Вступний іспит з іноземної мови проводиться в усній формі.

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОСНОВНИХ СКЛАДОВИХ ІСПИТУ ТА ВИМОГИ ЩОДО СФОРМОВАНOSTІ ІНШОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ

Вступний іспит з іноземної мови для вступу на навчання для здобуття ступеня доктора філософії на основі раніше здобутого ступеня магістра (освітньо-кваліфікаційного рівня спеціаліста) передбачає три складові: читання та переклад автентичного тексту; анотування; усне мовлення.

На вступному іспиті перевіряється рівень сформованості іншомовної комунікативної компетенції – здатності користуватися мовою залежно від ситуації, здатності та реальної готовності до спілкування адекватно меті, напрямку і ситуації спілкування, готовності до мовної взаємодії і взаєморозуміння.

Читання

Вступник до аспірантури повинен володіти усіма видами читання (вивчаючим, ознайомлювальним, переглядовим та пошуковим), читати нескладну літературу в оригіналі, статті та повідомлення з сучасних проблем, автори яких займають особливу позицію або мають особливу точку зору; добре розуміти адаптовану літературу, статті загальної та наукової тематики в газетах і журналах, незважаючи на незнайому лексику.

Вступник до аспірантури повинен розуміти загальну ідею тексту, його зміст, логічні зв'язки між частинами тексту, описи подій та змістів наукових

теорій; знаходити та аналізувати необхідну інформацію, робити висновки на основі аналізу отриманої інформації.

У галузі орфоепії вступник до аспірантури повинен володіти на рівні автоматизму вимовою всіх звуків іноземної мови до міри, що забезпечує можливість для вступника зробити легко зрозуміле висловлювання іноземною мовою, а також автоматизмом паузації на основі синтагматичного ділення речення і основними інтонаційними контурами й інструментами зв'язності і узгодженості в тексті.

Переклад

При роботі з текстом вступник до аспірантури повинен давати адекватний переклад на основі розпізнавання синтаксичної структури речення та зважаючи на відповідний жанр тексту (науковий, технічний, суспільно-політичний); вміти працювати з двомовним та одномовним словниками; обрати з парадигми двомовного словника відповідні українські або іншомовні еквіваленти.

Анотування

При виконанні анотування вступник до аспірантури повинен виявити вміння адекватно передавати зміст наукового тексту іноземною мовою, користуючись термінологією та необхідним словниковим запасом, володіння прийомами структурної побудови анотованого тексту, використання засобів зв'язності тексту та дискурсивних маркерів, дотримання наукового стилю викладу інформації.

Усне мовлення

Монологічне мовлення. Вступник до аспірантури повинен вміти описувати себе; володіти мовленнєвим етикетом повсякденного й професійного спілкування; володіти усіма видами монологічного мовлення (інформування, пояснення, уточнення тощо); робити коротке непередбачене повідомлення з тематики, визначеної екзаменатором; вміти робити чіткі детальні висловлювання з широкого кола питань, що стосуються сфери власних інтересів; висловлювати власну точку зору із застосуванням аргументації «за» і «проти».

Діалогічне мовлення вимагає від вступника вміння починати бесіду, вести та завершувати її; вести бесіду, демонструючи елементи розпитування, пояснення, висловлення власної думки, наведення аргументів тощо; встановлювати контакти у ситуаціях повсякденного, професійного та наукового спілкування (контакти по телефону, обмін інформацією / дискусія / диспут у ході семінарів, конференцій тощо).

ХАРАКТЕР МОВНОГО ТА МОВЛЕННЄВОГО МАТЕРІАЛУ

ГРАМАТИЧНИЙ МІНІМУМ

Англійська мова

Морфологія

1. Іменник. Визначення і класифікація іменників. Рід іменників. Число іменників. Синтаксичні функції іменників у реченні. Прийменники, еквівалентні українським відмінкам.

2. Артикль. Означений, неозначений. Основні правила вживання.

3. Прикметник. Класифікація, синтаксичні функції прикметників. Способи утворення ступенів порівняння прикметників. Звороти типу: as...as, not so...as, the more...the better.

4. Числівник, його види (кількісні, порядкові) і їх утворення.

5. Займенник, його види (особові, вказівні, питальні, зворотні, підсилювальні, присвійні, сполучні, взаємні, неозначені, заперечні, кількісні).

6. Дієслово, його форми, часи (Indefinite tenses, Continuous tenses, Perfect tenses, Perfect-Continuous tenses), стан (Active, Passive), модальні дієслова та їхні еквіваленти. Умовний спосіб дієслова. Узгодження часів.

7. Ознаки безособових форм дієслів: ознаки простих форм інфінітиву, герундію, прислівників I і II в реченні і значення цих форм. Розрізнення граматичної омонімії.

8. Ознаки безособових форм дієслова і їх значення. Інфінітив. Складні інфінітивні форми і їх співвідношення з формою присудку. Ознаки інфінітива.

9. Ввідні дієслова (see, hear, know, want...) як ознаки тричленної дієслівної конструкції з інфінітивом і її значення. Ввідний елемент (is said, is known, seem ...) як ознака суб'єктного інфінітивного звороту (He is said to arrive soon) і його значення.

10. Прислівник, його види (місця, часу, способу дії, ступеня, причини, мети, наслідку), ступені порівняння та синтаксичні функції.

11. Прийменник. Відповідність англійських прийменників українським відмінкам: родовому, давальному, знахідному, орудному, місцевому.

12. Сполучник, його види. Місце сполучників у реченні. Складні сполучники.

13. Найуживаніші суфікси, префікси англійської мови наукової літератури та їх значення. Основні суфікси іменників, прикметників, дієслів, прислівників.

Синтаксис

1. Поняття про речення. Прості і складні речення. Розповідні, питальні, спонукальні. Порядок слів в англійському реченні. Головні та другорядні члени речення. Конструкція there + to be. Пряма та непряма мова.

2. Багатокомпонентні номінативні та атрибутивні словосполучення.

Німецька мова

Морфологія

1. Іменник. Визначення і класифікація іменників. Рід іменників. Число іменників. Синтаксичні функції іменників у реченні. Прийменники, еквівалентні українським відмінкам.

2. Артикль. Означений, неозначений. Основні правила вживання.

3. Прикметник. Класифікація, синтаксичні функції прикметників. Способи утворення ступенів порівняння прикметників. Звороти типу: so...wie, nicht so...wie.

4. Числівник, його види (кількісні, порядкові) і утворення.

5. Займенник, його види (особові, вказівні, питальні, зворотні, присвійні, сполучні, неозначені, заперечні, кількісні).

6. Дієслово, його форми, часи (Präsens, Imperfect, Perfect, Futurum, Plusquamperfect), стан (Activ, Passiv), модальні дієслова та їхні еквіваленти, безособові форми дієслова: інфінітив, дієприкметник, конструкції з безособовими формами дієслова. Умовний спосіб дієслова. Узгодження часів.

7. Прислівник, його види (місця, часу, способу дії, ступеня, причини, мети, наслідку), ступені порівняння та синтаксичні функції.

8. Прийменник. Відповідність німецьких прийменників українським відмінкам: родовому, давальному, знахідному, орудному, місцевому.

9. Сполучник, його види. Місце сполучників у реченні. Складні сполучники.

Синтаксис

1. Поняття про речення. Прості і складні речення. Розповідні, питальні, спонукальні. Порядок слів в німецькому реченні. Головні та другорядні члени речення. Конструкція gibt es. Пряма та непряма мова.

2. Багатокомпонентні номінативні та атрибутивні словосполучення.

Французька мова

Морфологія

1. Іменник. Визначення і класифікація іменників. Рід іменників. Число іменників. Синтаксичні функції іменників у реченні.

2. Артикль. Означений, неозначений. Частковий артикль. Артикль перед власними назвами, перед назвами місяців, днів тижня. Відсутність артикля.

3. Прикметник. Класифікація: якісні та відносні прикметники. Рід прикметників. Число прикметників. Узгодження прикметників. Ступені порівняння прикметників. Місце прикметника. Синтаксичні функції прикметників. Займенникові прикметники: вказівні, присвійні, питальні, відносні, неозначені.

4. Числівник, його види (кількісні, порядкові) і утворення.

5. Займенник. Особові самостійні займенники. Особові несамоствійні займенники. Адвербіальні займенники «en» та «у». Зворотні займенники. Вказівні, присвійні, відносні, питальні, неозначені займенники.

6. Дієслово. Види дієслів. Три групи дієслів. Дійсний спосіб дієслів. Часи дійсного способу (прості, складні). Узгодження часів дійсного способу. Наказовий спосіб. Умовний спосіб. Вживання часів після «si» умовного. Четвертий спосіб французького дієслова Subjonctif: його форми та вживання. Активний та пасивний стан. Займенникові дієслова. Безособові дієслова. Безособові форми дієслова: інфінітив, дієприкметник, герундій.

7. Прислівник. Види прислівників (прислівники місця, часу, способу дії, ступеня, причини, мети, наслідку). Утворення прислівників. Ступені порівняння прислівників. Синтаксичні функції: місце прислівника в реченні. Ствердження та заперечення. Обмежувальний вираз «ne ... que».

8. Прийменник. Відповідність французьких прийменників українським відмінкам: родовому, давальному, знахідному, орудному, місцевому. особливості вживання прийменників у французькій мові.

9. Сполучник, його види (прості, складні). Сполучники сурядності та підрядності. Місце сполучників у реченні.

Синтаксис

1. Поняття про речення. Прості і складні речення. Розповідні, питальні, спонукальні. Порядок слів у французькому реченні (розповідному та питальному). Головні та другорядні члени речення. Виділення окремих членів речення. Пряма та непряма мова.

2. Багатокомпонентні номінативні та атрибутивні словосполучення.

ЛЕКСИЧНИЙ МІНІМУМ

Лексичний мінімум має становити не менш ніж 3250–3750 слів і словосполучень, включаючи загальнонаукову і спеціальну лексику, що відповідає широкому профілю університету та обслуговує таку тематику: автомобільний транспорт, галузеве машинобудування, будівництво та цивільна інженерія, комп'ютерні науки, транспортні технології, економіка, менеджмент тощо.

У цей мінімум входить загальноновживана термінологічна лексика з фаху, так званий потенційний словник, що має бути сформований у процесі навчання у закладі вищої освіти і складається з:

а) інтернаціональних слів, подібних у галузі виразу і таких, що збігаються у галузі змісту в рідній та англійській мовах;

б) відтворюваних похідних та складних слів, побудованих із знайомих морфем на основі вивчених словотвірних моделей.

Для роботи з літературою за фахом вступник до аспірантури також повинен знати найбільш уживані фразеологізми, скорочення й позначки, прийняті у цій літературі.

Перелік лексичних блоків для читання, перекладу та анотування

Матеріал завдань для читання, перекладу та анотування об'єднано у п'ять блоків за спеціальностями вищої освіти ступеня доктора філософії.

1. **Спеціальності** 274 «Автомобільний транспорт»;
133 «Галузеве машинобудування»;
142 «Енергетичне машинобудування»;
131 «Прикладна механіка».
2. **Спеціальність** 192 «Будівництво та цивільна інженерія».
3. **Спеціальність** 122 «Комп'ютерні науки».
4. **Спеціальність** 275 «Транспортні технології (на автомобільному транспорті)».
5. **Спеціальності** 051 «Економіка»;
073 «Менеджмент».

Перелік тем для бесіди:

1. Автобіографічні відомості (Ваша освіта, досвід роботи).
2. Ваша професійна діяльність.
3. Коло ваших наукових інтересів.
4. Наукові дослідження, винаходи та інновації в Україні.
5. Важливість знання іноземних мов у професійному спілкуванні.
6. Місце книг та Інтернету у Вашому житті.
7. Проблеми забруднення навколишнього середовища.
8. Система вищої освіти в Україні.
9. Україна та Європейський Союз.
10. Перспективи Вашої подальшої роботи.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА ДО ВСТУПНОГО ІСПИТУ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Проведення вступного іспиту засноване на усному контролі з використанням допоміжної літератури.

Вступний іспит складається з трьох завдань:

1. **Читання вголос фрагмента** оригінального **тексту** з фаху з **точною передачею змісту українською мовою** (зі словником). Обсяг тексту – 2000 знаків.
2. **Передача змісту фрагмента** оригінального **тексту** з фаху **у формі анотації іноземною мовою** (без словника). Обсяг тексту – 2500–3000 знаків.
3. **Бесіда** іноземною мовою згідно з тематикою, передбаченою програмою.

Час на виконання перекладу, анотації та підготовку до бесіди – 120 хвилин.

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА ДЛЯ ПІДГОТОВКИ ДО ІСПИТУ

1. Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти : вивчення, викладання, оцінювання. – К. : Ленвіт, 2003. – 260 с.
2. Програма з англійської мови для професійного спілкування. – К. : Ленвіт, 2005. – 108 с.
3. Астаніна Н. В., Бабич М. Є., Четверухіна О. Б. Міжнародні перевезення. – К. : НТУ, 2006. – 122 с.
4. Астаніна Н. В., Березова Л. С., Сахнюк Т. В., Четверухіна О. Б. Вантажні перевезення. – К. : НТУ, 2012. – 80 с.
5. Бориско Н. Ф. Бізнес-курс німецької мови. – К. : Логос, 2007. – 352 с.
6. Гаріна В. П. Методичні вказівки до практичних занять з німецької мови по темі «Дорожньо-будівельні матеріали» для студентів II курсу. – К. : НТУ, 2001. – 48 с.
7. Івченко Л. Л., Подойніцина Є. В., Столяров А. Л. Автомобіль. – К. : УТУ, 1998. – 142 с.
8. Крилова Н. И. Деловой немецкий язык. Коммерция. – М. : НПП «ИНВИС», 1992. – 158 с.
9. Крючков Г. Г., Мамотенко М. П., Хлопук В. С., Воєводська В. С. Français accéléré. Прискорений курс французької мови. – К. : А.С.К., 2003. – 384 с.
10. Матвишин В. Г., Ховхун В. П. Бизнес-курс французского языка. – К. : Логос, 2000. – 384 с.
11. Ровніна Н. І., Гусєв О. В., Зайко О. І. Цементобетонні покриття в сучасному дорожньому та аеродромному будівництві. – К. : НТУ, 2002. – 78 с.
12. Середенко А. В. English for Computer Science Students. – К. : НТУ, 2010. – 136 с.
13. Тарнопольський О. Б., Кожушко С. П. Ділові проекти : підручник з ділової англійської мови для студентів вищих навчальних закладів освіти та факультетів економічного профілю. – Вінниця : Нова книга, 2002. – 328 с.
14. Ховхун В. П. Грамматика французского языка для студентов и школьников. – К. : Логос, 1998. – 704 с.
15. Чередниченко О. І., Коваль Я. Г. Теорія і практика перекладу. Французька мова. – К. : Либідь, 1995. – 320 с.
16. Щербакова К. Е., Кучкина Г. Н, Сударикова Н. А. Пособие по немецкому языку для автомобильно-дорожных вузов. – М. : Высшая школа, 1992. – 156 с.
17. At the Customs / Ділова англійська мова. Митниця та митні формальності. Навчальний посібник англійською мовою. – Тернопіль : СМП «Астон», 2008. – 246 с.
18. Alexander L. G. Right Word Wrong Word. – Harlow : Longman, 2008. – 160 p.

19. Bailey S. Academic Writing. – the Taylor and Francis e-Library, 2006. – 261 p.
20. Cotton D., Falvey D., Kent S. Market Leader (Intermediate). – London : Pearson Longman, 2000. – 160 p.
21. Eastwood John, Oxford Guide to English Grammar. – Oxford : Oxford University Press, 2007. – 272 p.
22. Evans V. FCE Use of English. – Newbury : Express Publishing, 2007. – 194 p.
23. Jakeman, V., McDowell, C. IELTS Practice Tests. – Cambridge : Pearson Longman, 2003. – 172 p.
24. Kolesnikova O. L., Varlakova A. V. International Tourism. – Kyiv : NTU, 2013. – 164 p.
25. Mahnke, M.K., Duffy, C.B. The Heinemann ELT TOEFL Preparation Course. – Oxford : Macmillan Heinemann, 2000. – 254 p.
26. Michajlow, L., Weber, H., Weber, F. Deutsche Wirtschaftssprache für Russen. – M. : Vysshaja shkola, 1999. – 86 s.
27. Pile Louise Intelligent English. – Harlow : Pearson Education Ltd, 2011. – 192 p.
28. Pay D., Greenall S. CAE Reading Skills. – Cambridge : Cambridge University Press, 2001. – 228 p.
29. Popow A. A., Popok M. L. Praktische Deutsch für Hochschulen. – M. : Vysshaja shkola, 1993. – 150 s.
30. Swan Michael, Practical English Usage (3d Edition). – Oxford : Oxford University Press, 2005. – 688 p.
31. Tullis G., Trappe T. New Insights into Business. – Cambridge : Pearson Longman, 2000. – 168 p.
32. Wellman Guy The Heinemann ELT English Wordbuilder. – Oxford : Macmillan Education, 2002. – 266 p.

КРИТЕРІЇ
оцінювання підготовленості вступників на вступному іспиті
з іноземної мови для вступу для здобуття ступеня доктора філософії

Структура оцінки вступного іспиту

Оцінка вступного іспиту (за шкалою від 0 до 100 балів) складається із суми балів, виставлених предметною комісією за усні відповіді вступника на кожне з трьох завдань білета вступного іспиту.

Порядок оцінювання підготовленості вступників

Оцінка вступного іспиту визначається у такому порядку:

- 1) виставляють бали за відповіді на кожне завдання білета вступного іспиту виходячи із наведених нижче критеріїв оцінювання відповідей;
- 2) обчислюють оцінку вступного іспиту за формулою:

$$O = \sum_{i=1}^3 B_i ,$$

де B_i – кількість балів за відповідь на i -е завдання.

Критерії оцінювання відповідей на завдання

Відповіді на перше завдання (читання вголос фрагмента оригінального тексту з фаху з точною передачею змісту українською мовою (зі словником)) та друге завдання (передача змісту фрагмента оригінального тексту з фаху у формі анотації іноземною мовою (без словника)) вступного іспиту можуть бути оцінені балами від 0 до 35 кожне, відповідь на третє завдання (бесіда іноземною мовою в межах визначеної програмою тематики) – балами від 0 до 30.

Відповіді на завдання оцінюють виходячи із наведених у таблиці характеристик відповіді.

Номер завдання	Кількість балів	Характеристика відповіді
1	25–35	Вступник прочитав з повним розумінням автентичний текст, продемонстрував володіння вимовою всіх звуків іноземної мови на рівні автоматизму, виявив володіння значенням і функціями ключових слів у тексті й основними граматичними структурами в тексті; правильно використав термінологію та ключові слова; продемонстрував володіння основними інтонаційними контурами й інструментами зв'язності і узгодженості в тексті; точно передав зміст тексту оригіналу у тексті перекладу за допомогою змістового уподібнення; коректно використав перекладацькі прийоми.
	14–24	Вступник прочитав автентичний текст з частковим розумінням, продемонстрував володіння вимовою лише певних звуків іноземної мови на рівні автоматизму, неточно передав інформацію та термінологію українською мовою, подану у тексті оригіналу; застосував дослівний переклад замість словникового відповідника; не завжди доречно використав перекладацькі прийоми.
	1–13	Вступник прочитав автентичний текст з великою кількістю помилок та неповним розумінням, не продемонстрував володіння вимовою звуків іноземної мови на рівні автоматизму, дещо змінив зміст ключових слів та термінів; значно змінив зміст тексту оригіналу; не використав перекладацьких прийомів.
2	25–35	Вступник продемонстрував повне володіння значенням і функціями ключових слів у тексті; обізнаність з певними граматичними структурами в тексті; повно розкрив суть завдання, створив зв'язний текст, використовував різноманітні засоби зв'язку; виявив часткове володіння основними інтонаційними контурами й інструментами зв'язності і узгодженості в тексті.
	14–24	Вступник частково розкрив суть завдання, використовував найуживаніші конектори для з'єднання речень; допустив декілька лексичних та граматичних помилок.
	1–13	Вступник створив неповну дуже коротку відповідь; використовував короткі, прості речення неправильної структури; допустив багато лексичних та граматичних помилок.

3	20–30	Вступник продукував чіткий, детальний монолог, дотримувався заданої теми, чітко аргументував свої ідеї під час бесіди, гнучко використовував загальноживані фрази, влучно реагував на позицію співрозмовника, продемонстрував здатність вільного спілкування іноземною мовою у природному розмовному темпі, спроможність вести бесіду в межах програмної тематики.
	10–19	Вступник продукував короткий монолог, використовував короткі, прості речення, мав труднощі при висловлюванні ідей під час бесіди, не продемонстрував жвавого мовлення та відповідної реакції на запитання екзаменатора, продемонстрував здатність повільного спілкування іноземною мовою з незначними стилістичними помилками та поодинокими лексичними й граматичними помилками; не продемонстрував володіння значенням і функціями ключових слів у тексті; основними граматичними структурами в тексті.
	1–9	Вступник мав труднощі при висловлюванні ідей під час бесіди, не користувався базовими засобами зв'язку для поєднання висловлювань, не реагував на позицію співрозмовника, виявив здатність спілкування іноземною мовою у дуже повільному темпі зі значними стилістичними, лексичними й граматичними помилками, виявив досить повільну реакцію на запитання екзаменатора за темою повідомлення.

Оцінка вступного іспиту від 0 до 59 балів вважається незадовільною.

ДОДАТОК

ЗРАЗОК ЕКЗАМЕНАЦІЙНОГО БІЛЕТА

1. Read the text and translate it into Ukrainian.

Types of Economics

There are two different but complementary ways of viewing the economy. The first, microeconomics, studies the detailed workings of individual markets and interrelations among markets. The second, macroeconomics, suppresses much of the detail and concentrates on the behavior of broad aggregates.

Microeconomics and Macroeconomics Compared. Microeconomics and macroeconomics differ in the question asked and in the level of aggregation used. Thus, microeconomics deals with the determination of prices and quantities in individual markets, i.e. it looks at the details of the market economy. It asks, for example, how much labor is employed in the restaurant industry and why the amount is increasing. It asks what determines the output of such commodities as Brussels sprouts, pocket calculators, automobiles and beer. It asks, too, about the prices of these things – why some prices go up and others down. Economists interested in microeconomics analyze how prices and outputs respond to exogenous shocks caused by events in other markets or by government policy. They ask, for example, how a technical innovation, a government subsidy or a drought will affect the price and output of sugar and the employment of farm workers.

In contrast: macroeconomics focuses on much broader aggregates. It looks at such things as the total number of people employed and unemployed, the average level of prices, total national output and aggregate consumption. Macroeconomics asks what determines these aggregates and how they vary in response to changing conditions. Whereas microeconomics looks at demand and supply with regard to particular commodities, macroeconomics looks at aggregate demand and aggregate supply. Thus, in macroeconomics we consider all the buyers of the nation's output and call their total desired purchases aggregate demand. We can also consider all the producers of the nation's output and call their total desired sales aggregate supply. Some of the most important problems in macroeconomics lie in determining the magnitude of aggregate demand and aggregate supply and in explaining why they change.

Major changes in aggregate demand are called demand shocks, and major changes in aggregate supply are called supply shocks. Such shocks will cause important changes in the broad averages and aggregates that are the concern of macroeconomics, including total output, total employment, and average levels of prices and wages.

2. Read the text and create a summary of the text in English.

Central Banks

In most countries, the central bank performs the general task of monitoring banking activities, setting monetary policy and issuing banknotes.

Founded in 1694, the Bank of England is one of the oldest banking institutions in the world. It started as a commercial bank with private shareholders but it also arranged borrowings for the government. The Bank of England offers a similar range of services to any other bank. There are three important groups of customers: the commercial banks, other central banks, and the Government. All the clearing banks keep accounts at the Bank of England.

The banks are obliged to keep operational balances large enough to cover their needs. Other central banks keep accounts and gold at the Bank of England and conduct foreign exchange and bullion business through the bank. The Government keeps its main banking accounts at the Bank of England in order to receive and make payments. The bank manages the UK's reserves of gold and foreign exchange, arranges Government borrowing, and assists in managing the national debts.

The Bank of England's activities are divided between two departments, the Issue Department and the Banking Department. The Issue Department is responsible for controlling the issue of notes and coins. Notes and coins are put into circulation in return for securities obtained from the Banking Department. These appear as assets on the Issue Department's balance sheet, while the notes and coins appear as its liabilities.

The Federal Reserve System is the central bank of the USA and consists of 12 national banks spread across the country. It is controlled by a board of seven governors who are appointed by the President and confirmed by the Senate. The most important function of the Federal Reserve System is to regulate the supply of money and the position of the currency. The most popular feature of the Federal Reserve Bank is the gold vault, a massive underground safe under Manhattan. It contains the largest known accumulation of gold in the world. The gold constitutes about one-third of the gold reserves of the world's non-communist nations.

The Federal Reserve System comprises the Board of Governors, the Federal Open Market Committee, the Federal Advisory Council, and the member banks; the System's functions lie in the field of money, credit, and banking. The Federal Reserve System was organized in 1914. Responsibility for the Federal Reserve policy and decisions rests on the first three of the above. In some matters the law puts primary responsibility on the Board, in some on the Reserve Banks, and in some on the Committee, though in practice there is close coordination of action. Accordingly, for the sake of simplicity, the term "Federal Reserve authorities" is frequently used when it is unnecessary to indicate which of the three is responsible for action or to what extent the responsibility is shared.

3. Speak on the topic: Your Scientific Interests.